

Arrest

nr. 108 810 van 30 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VERSTRAETE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 19 januari 1958 in Grozny (Tsjetsjenië), waar u steeds hebt gewoond.

In 1987 huwde u traditioneel en officieel met M.C., die samen met uw jongste zoon bij haar ouders in Grozny verblijft.

Sinds 2008 werkte u als zelfstandige koerier van voedingsmiddelen. De te leveren goederen die uw klanten bij u bestelden haalde u op bij twee groothandelaars gevestigd in de Kadyrovstraat in Grozny.

Midden november 2012 diende u goederen te leveren bij een klant, een particulier die op de Levandovskayastraat 50 in de Oktoberwijk in Grozny woonde.

Een week nadien, op 20 november 2012, diende u bij diezelfde klant opnieuw een bestelling te leveren. Toen u aankwam op de binnenplaats van de woning van deze klant werd u echter aangehouden door militairen die er aanwezig waren. Ze namen u mee naar een bewaakte basis nabij het oude vliegveld van Grozny. Uw bestelwagen werd achtergelaten op het adres op de Levandovskayastraat 50.

U werd ervan beschuldigd hulp te hebben geboden aan rebellen door hen voedingsmiddelen en medicatie te leveren. U ontkende dit waarop u werd geslagen.

De volgende ochtend werd u verplicht een document te ondertekenen waarin stond dat u rebellen voorzag van levensmiddelen en medicatie en dat men tijdens uw arrestatie een wapen bij u had aangetroffen en in beslag had genomen.

U weigerde dit document aanvankelijk te ondertekenen waarna u ernstig werd gefolterd aan de hand van elektrische stroom, waardoor u toch besloot het document te tekenen.

U zou worden vrijgelaten en dit document zou verscheurd worden als u uw belagers vijf miljoen roebel zou betalen. U antwoordde niet over die som geld te beschikken, doch wel over één miljoen roebel en de eigendomstitel van uw ouderlijke huis en twee grondpercelen.

Vervolgens brachten uw belagers u naar uw appartement in Grozny waar u hen het geld en de eigendomsaktes van uw ouderlijke huis en de twee grondpercelen overhandigde. Zij zouden u de volgende dag komen ophalen opdat u bij een notaris officieel afstand zou doen van uw eigendommen. Diezelfde avond bracht u echter uw vrouw en zoon naar uw schoonouders en dook u zelf onder bij een vriend in Nozha-Yurt (Tsjetsjenië).

Van uw vrouw, aan wie u regelmatig vroeg om een kijkje te nemen in de Kadyrovstraat, vernam u dat de twee groothandelaars waar u de bestelde goederen ophaalde gesloten waren.

Nadat u een maand in Nozha-Yurt had verbleven dook u nog een maand onder bij verschillende familieleden in Shali (Tsjetsjenië).

Op 4 februari 2013 reisde u per bus naar Brest (Wit-Rusland), omdat u van plan was naar Polen door te reizen. In Brest leerde u echter een vrouw kennen die u voorstelde een reis naar België te regelen. U betaalde deze vrouw voor uw doorreis en diende tevens uw internationale paspoort aan haar af te geven. Vergezeld van een man bracht deze vrouw u naar Oekraïne, waar u zich in de laadruimte van een vrachtwagen diende te verstoppen. Na enkele uren met deze vrachtwagen te hebben gereisd stapte u vervolgens ergens over in een personenwagen, waarmee u verder reisde naar België, waar u aankwam op 11 februari 2013 en op 12 februari 2013 uw asielaanvraag indiende.

Hierna vond u een artikel op het internet dd. 15 maart 2013 waarin vermeld wordt dat Shakhid Gunukbayev, een vaste klant van u afkomstig uit het dorp Elistanzy (district Vedenov, Tsjetsjenië) die u kende bij de naam 'S.G.' en die u herkende op een foto op de website 'Kavkazcenter', enkele dagen voordien werd aangehouden omdat hij rebellen van voedsel voorzag, en overleden is ten gevolge van wrede folteringen.

U vermoedt dat uw belagers uw boekje met leveringsbewijzen en gegevens van bestellingen en klanten in uw bestelwagen hadden gevonden, waardoor zij bij S.G. terecht zijn gekomen.

Uit een ander artikel dat u op het internet vond kwam u te weten dat twee zelfstandige ondernemers afkomstig uit de regio's Shali en Urus-Martan op 24 november werden aangehouden omdat zij de rebellen bevoorraadden.

U vermoedt dat deze twee personen de groothandelaars zijn van de Kadyrovstraat, waar u de bestelde goederen ophaalde, en dat men eveneens bij hen terecht kwam via de gegevens van uw bestellingen en leveringen die zich in uw bestelwagen bevonden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs en uw diploma middelbare school met bijhorende vertalingen naar het Nederlands, een inschrijvingsfiche van uw opleiding Nederlands in België, drie internetartikelen, en een CD-rom met een videofragment van een gesprek van president R. Kadyrov met twintig medeplichtigen die de rebellengroep van de broers Ga. hebben geholpen, onder wie S.G..

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver

criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten, omdat zij u ervan beschuldigden hulp te hebben geboden aan rebellen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd daar u onaannemelijk vaag en inconsistent bleef, en in uw hoofde tevens een gebrek aan interesse werd vastgesteld, met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo herinnerde u zich de familienaam niet van de klant van de Levandovskayastraat 50 waar u midden november 2012 en een week nadien, op 20 november 2012, goederen diende te leveren toen u die laatste keer op zijn binnenplaats werd meegenomen door militairen die er aanwezig waren (CGVS, p. 18-19).

Zij bovendien opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u nooit een naam kreeg van de persoon bij wie u de bestelde goederen diende te leveren, maar enkel een adres (DVZ, verklaring, vraag 3.5).

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat uw klant van de Levandovskayastraat zich bij uw eerste levering aan u had voorgesteld als 'S.' en uw leveringsbewijs tekende met zijn volledige naam (CGVS, p. 19). U vermoedde dat deze klant reeds enkele dagen voor uw aanhouding werd aangehouden en dat de militairen er aan het wachten waren op de leverancier van deze persoon, waarna zij u op 20 november 2012 arresteerden.

U hebt echter geenszins trachten te achterhalen wat er effectief met deze klant gebeurd was, noch of hij betrokken was bij de rebellen, aangezien u ervan beschuldigd werd de rebellen te bevoorraden (CGVS, p. 19).

Hoewel u na uw aankomst in België enkele internetartikelen vond waarvan u verklaarde dat de inhoud van deze artikelen verband hielden met uw problemen, verklaarde u niet te hebben opgezocht of er bericht werd over wat er met uw klant van de Levandovskayastraat gebeurd zou kunnen zijn (CGVS, p. 3, 8, 13-14, 20).

Daarnaast wist u niet door medewerkers van welke specifieke dienst u op 20 november 2012 werd aangehouden. U verklaarde dat u werd vastgehouden op een soort bewaakte basis nabij de oude luchthaven in Grozny.

Na uw aanhouding hebt u echter niet meer trachten te weten te komen welke dienst dan wel op deze basis gevestigd is (CGVS, p. 11, 20-21).

Verder legde u een ongedateerd internetartikel voor dat u na uw aankomst in België raadpleegde en waarin vermeld wordt dat één zelfstandige ondernemer afkomstig uit de regio Shali op 24 november werd aangehouden omdat hij de rebellen bevoorraade.

Daarnaast wordt in dit artikel vermeld dat een inwoner van de regio Urus-Martan en een inwoner van de regio Sunzhenskiy voor een gelijkaardig misdrijf werden aangehouden.

U verklaarde daarentegen dat in dit artikel vermeld wordt dat twee zelfstandige ondernemers afkomstig uit de regio's Shali en Urus-Martan op 24 november werden aangehouden omdat zij de rebellen bevoorraadden en dat u vermoedt dat deze twee personen de groothandelaars zijn van de Kadyrovstraat, waar u de bestelde goederen ophaalde, en dat men bij hen terecht kwam via de gegevens van uw bestellingen en leveringen die zich in uw bestelwagen bevonden (CGVS, p. 13, 16).

Uit dit artikel blijkt echter niet dat twee zelfstandige ondernemers uit de regio's Urus-Martan en Shali werden aangehouden. Het gaat in dit artikel immers over de aanhouding van drie personen, waarvan slechts één persoon benoemd wordt als een zelfstandig ondernemer die op 24 november werd aangehouden.

Hoe dan ook kan uit dit artikel niet worden opgemaakt wie de betreffende personen die aangehouden werden zijn, daar de namen van deze personen in het artikel niet vermeld worden, noch wordt ergens vermeld dat één van de betreffende personen een zaak zou hebben gehad in Grozny.

U hebt ook niet meer trachten te achterhalen of de twee groothandelaars van de Kadyrovstraat effectief werden aangehouden en wat er precies met hen gebeurd is.

U verklaarde daarenboven verder niet te hebben opgezocht of er ook berichtgeving bestaat waarin de twee groothandelaars van de Kadyrovstraat bij naam genoemd worden (CGVS, p. 16). U wist verder niet door wie deze twee groothandelaars aangehouden zijn geweest, waar zij vastgehouden werden, noch of zij na hun aanhouding strafrechtelijk werden vervolgd, en u hebt zich hier niet meer over geïnformeerd (CGVS, p. 16-17).

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

In verband met uw problemen legde u verder nog een internetartikel dd. 15 maart 2013 voor, waarin vermeld wordt dat Shakhid Gunukbayev, een vaste klant van u afkomstig uit het dorp Elistanzhi (district Vedenó, Tsjetsjenië) die u kende bij de naam 'S.G.' en die u herkende op een foto op de website 'Kavkazcenter' en in welk verband u een CD-rom voorlegt van een beeldfragment waarin een gesprek getoond wordt van president R. Kadyrov met twintig medeplichtigen die de rebellengroep van de broers Ga. hebben geholpen, onder wie S.G. (CGVS, p. 8, 13), enkele dagen voordien werd aangehouden, samen met een hele groep anderen, omdat hij rebellen van voedsel voorzag, en overleden is ten gevolge van wrede folteringen.

De inhoud van de door u neergelegde stukken aangaande het lot van S.G. wordt niet betwist.

U vermoedde dat de medewerkers die u hadden aangehouden op 20 november 2012 uw boekje met leveringsbewijzen en gegevens van bestellingen en klanten in uw bestelwagen hadden gevonden, waardoor zij bij uw vaste klant S.G. terecht zijn gekomen, waarna zij hem hebben aangehouden (CGVS, p. 14).

U legde echter geen enkel begin van bewijs voor waaruit kan worden afgeleid dat deze persoon effectief een vaste klant van u was, noch dat de door u verklaarde problemen enig verband houden met S.G.'s aanhouding en de beschuldigingen jegens hem.

U wist bovendien niet wie de andere personen waren, die samen met S.G. werden aangehouden (CGVS, p. 15).

U legde ten slotte ook een internetartikel voor van een opinieschrift van Boris Nemtsov over Poetin's beleid in Tsjetsjenië.

Ook dit artikel levert echter geen bewijswaarde van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op uw persoon.

Tevens moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat u effectief als zelfstandige koerier van voedingsmiddelen hebt gewerkt, en in welke periode u dit zou hebben gedaan.

Hoewel u beweerde dat u als zelfstandig koerier van goederen werkte van 2008 tot aan uw aanhouding op 20 november 2012 (CGVS, p. 5-6), kon u geen enkel document aanbrengen om dit te staven.

U verklaarde geen enkel document van uw werk als koerier in uw bezit te hebben daar u immers niet op een officiële, legale manier werkte (CGVS, p. 6-7).

U verklaarde echter wel de gegevens van uw klanten, bestellingen, alsook leveringsbewijzen schriftelijk bij te houden (CGVS, p. 7, 13). U verklaarde weliswaar dat u deze stukken bewaarde in uw bestelwagen, die na uw aanhouding op 20 november 2012 verdwenen was, en u bij u thuis niets van uw werk bijhield (CGVS, p. 13, 18).

Toch is het uiterst opmerkelijk dat u, die vier jaar lang als zelfstandig koerier werkte en verklaarde allerlei gegevens van uw klanten, bestellingen en leveringen bij te houden, over geen enkel document hiervan zou beschikken.

U verklaarde bovendien dat u in de stad advertenties verspreidde van uw diensten via dewelke uw klanten bij u terecht kwamen (CGVS, p. 6). U legde hier echter niet het minste bewijs van voor.

U legde evenmin enig begin van bewijs voor van de registratie van uw bestelwagen op uw naam (CGVS, p. 6, 18).

Er moet in dit verband benadrukt worden dat het feit dat u geen enkel bewijsstuk voorlegt over uw professionele activiteiten in uw geval wel degelijk relevant is. U verklaarde immers dat u als zelfstandige koerier van voedingsmiddelen ervan beschuldigd werd de rebellen te bevoorraden (CGVS, p. 12-13, 19).

Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat het gebrek aan relevante bewijsstukken over uw beroepsactiviteiten, (terwijl deze wel degelijk kunnen worden verwacht), de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder hypothekeert.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast, daar uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aangaande uw aanhouding en vasthouding van 20 november 2012, niet geheel in overeenstemming kunnen worden gebracht.

Zo verklaarde u op de DVZ dat u in november 2012 op een bepaald adres voor een klant goederen diende te leveren. Een week later moest u opnieuw op hetzelfde adres goederen leveren, toen u er werd opgewacht door een groep militairen die u meenamen naar hun basis waar u één nacht werd vastgehouden.

Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd over de klant waar u de goederen had geleverd. Men beschuldigde u van het leveren van goederen aan rebellen, omdat die klant een rebel bleek te zijn (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5).

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u midden november 2012 goederen diende te leveren bij een klant, een particulier die op de Levandovskayastraat 50 in de Oktoberwijk in Grozny woonde. Een week nadien, op 20 november 2012, diende u bij diezelfde klant opnieuw een bestelling te leveren. Toen u aankwam op de binnenplaats van de woning van deze klant werd u aangehouden door militairen die er aanwezig waren. Ze namen u mee naar hun basis waar u hun overste sprak. Deze beschuldigde u ervan hulp te hebben geboden aan rebellen door hen voedingsmiddelen en medicatie te leveren.

Tijdens uw vasthouding werd u niet gezegd waarom zij u hiervan verdachten. Evenmin zou u ondervraagd zijn geweest over uw klant van de Levandovskayastraat 50 (CGVS, p. 11-12, 21).

Dit komt niet overeen met uw eerdere verklaring op de DVZ.

Toen u op uw eerdere verklaring dat u over de klant aan wie u de goederen had geleverd werd ondervraagd, werd gewezen, ontkende u dit er te hebben verklaard (CGVS, p. 21), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt.

Daar ook dit element de kern van uw asielrelaas raakt, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde reisweg naar België.

Zo verklaarde u dat u per bus naar Brest (Wit-Rusland) reisde, omdat u van plan was naar Polen door te reizen. In Brest leerde u echter een vrouw kennen die u voorstelde een reis naar België te regelen. U betaalde deze vrouw voor uw doorreis en diende tevens uw internationale paspoort aan haar af te geven. Vergezeld van een man bracht deze vrouw u naar Oekraïne, waar u zich in de laadruimte van een vrachtwagen diende te verstoppen om een grensovergang over te steken. Na enkele uren met deze vrachtwagen te hebben gereisd stapte u vervolgens ergens over in een personenwagen, waarmee u verder reisde naar België (CGVS, p. 8-10). U diende zich in Oekraïne in de laadruimte van een vrachtwagen te verstoppen om een grensovergang te passeren.

U wist echter niet welke grensovergang dit dan wel betrof (CGVS, p. 9-10). U wist evenmin waar u nadien in een personenwagen overstapte (CGVS, p. 10).

U was niet in het bezit van een geldig reisdocument en werd onderweg van Oekraïne naar België niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 8-10).

Deze uitleg is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strenge identiteitscontroles worden uitgevoerd.

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u de EU, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen, bent binnengekomen, zonder gevonden te worden (CGVS, p. 9).

In dit verband is het, gelet op het risico op ernstige sancties voor de smokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, evenmin aannemelijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met uw reisbegeleiders, indien er onderweg van Oekraïne naar België aan een grenscontrole iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde (CGVS, p. 10).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationale paspoort, waarvan u verklaarde dit aan uw reisbegeleiders te hebben afgegeven (CGVS, p. 8-9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt daar u hoegenaamd niet wist waarom u uw internationaal paspoort aan uw begeleiders diende af te geven. Zij vertelden u dat u dit document niet meer nodig zou hebben en dat ze het zowaar in stukken zouden scheuren (CGVS, p. 8-9).

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs en uw diploma middelbare school met bijhorende vertalingen naar het Nederlands, en een inschrijvingsfiche van uw opleiding Nederlands in België), zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen.

Deze documenten bevatten louter informatie met betrekking tot uw identiteit, uw opleiding in Tsjetsjenië en uw opleiding Nederlands in België, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 mei 2013 een schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, 2° van het Protocol betreffende de Status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de vrees voor vervolging en bovenstaande artikelen.

Waar hem door de commissaris-generaal vaagheden en een gebrek aan kennis ten last gelegd worden, is het volgens verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 6) *"natuurlijk weinig ernstig om enkel die elementen uit het verhoor naar voor te brengen waarover verzoeker verklaarde geen opzoekingen te hebben gedaan terwijl uit datzelfde verhoor evengoed blijkt dat verzoeker wel degelijk probeerde informatie te verzamelen over wat er precies met zijn handelscontacten gebeurd was"*.

Hij wijst op zijn verklaringen en stelt dat (zie p. 6) *"aldus bezwaarlijk beweerd (kan) worden dat verzoeker geen enkele moeite deed om te achterhalen hoe hij in deze situatie terecht gekomen was"*.

Hij legt tevens uit dat hij ondergedoken leefde in zijn land van herkomst en hierdoor dus niet overal kon gaan rondvragen, maar dat hij wel onder meer zijn vrouw langs stuurde om documenten te verzamelen in verband met zijn handelsactiviteiten, echter zonder succes, alsook, dat hij pogingen ondernam om informatie te verkrijgen via de groothandelaars, maar dat deze mislukten omdat de handelszaken gesloten waren.

Verzoeker besluit dat hij (zie p. 7) *"wel degelijk de nodige interesse vertoonde teneinde informatie in te winnen in de algemene zin van het woord zonder zich hierbij te concentreren op wie zijn belagers waren of wat er met de bewuste klanten uit de Levandovskayastraat is gebeurd"*.

Hij voegt nog toe dat hij er alles aan diende te doen teneinde te verhinderen dat hij ontdekt zou worden en dat, zelfs indien hij pogingen zou ondernomen hebben om de zeer specifieke informatie in te winnen, (zie p. 7) *"dit toch quasi zeker zonder resultaat zou zijn geweest gelet op het georganiseerd karakter van de belagers"*.

Verzoeker verwijst naar het rapport van 16 juli 2012 dat zich in het administratief dossier bevindt inzake de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en stelt vast (zie p. 7) *"dat dergelijke beschrijven quasi letterlijk overeenkomen met het verhaal van verzoeker zodat dan ook niet aan de waarachtigheid van zijn verhaal kan getwijfeld worden"*.

Vervolgens benadrukt verzoeker (zie p. 7) *dat hij niets liever zou willen dan terug keren naar Grozny* en dat het (zie p. 8) *“moeilijk voorstelbaar (is) dat verzoeker op zijn 55ste alsnog zou vertrekken uit Grozny als hiervoor niet een zeer grondige reden (i.e. de vrees voor zijn leven) voorhanden was”*.

Hij stelt dat hij (zie p. 8) *“ondanks zijn beperkte middelen toch al het mogelijke deed teneinde inlichtingen in te winnen”* en voegt bij zijn verzoekschrift *“een aantal verklaringen waaruit wel degelijk blijkt dat hij als handelaar-koerier aan het werk was”*.

Verder legt hij uit dat hij bij zijn verhoor op 12 februari 2013 op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verhaal deed en dat hij nadien een aantal documenten voorlegde die dateren van na 12 februari 2013, waarin sprake is van een arrestatie van een aantal handelaars, waarvan verzoeker één klant herkende, en die aldus (zie p. 8) *“die een duidelijke link hebben het verhaal van verzoeker”*.

Volgens verzoeker tart de argumentatie in de bestreden beslissing omtrent zijn reisweg, alle verbeelding; hij stelt dat de commissaris-generaal zijn fantasie voor werkelijkheid neemt (zie p. 9) *“als hij denkt dat werkelijk elke vrachtwagen die Europa binnenkomt gecontroleerd wordt”*.

Verder stelt verzoeker dat nergens blijkt dat hij daadwerkelijk de grens tussen Wit-Rusland en Polen overstak en dat het meer dan waarschijnlijk is dat hij via Slovakije of Hongarije het Schengengebied binnenkwam.

De informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier over de technische controlemiddelen, heeft volgens verzoeker enkel betrekking op de Poolse grens en de informatie over de controlemaatregelen aan de Schengengrenzen, rept volgens hem met geen woord over de frequentie of plaatsen van deze controles.

Verzoeker vraagt zich nog af (zie p. 9) *“welk nut hij zou hebben bij het verborgen houden van zijn internationaal reispasport”*; de motivering dat hij kwaadwillig zijn internationaal paspoort achterhoudt wordt, volgens hem (zie p. 10) *“door geen enkel bewijs gesteund”*.

Verzoeker voert verder nog een schending aan van (zie p. 10) *“het algemene rechtsbeginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en evenredigheid”* en geeft een uiteenzetting over deze beginselen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (zie p. 13) *“diverse verklaringen”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker onaannemelijk vaag is met betrekking tot essentiële elementen van zijn asielrelaas.

Zo herinnerde verzoeker zich de familienaam niet van de klant gevestigd in de Levandovskayastraat 50, waar hij midden november 2012 en een week nadien, op 20 november 2012, goederen diende te leveren waar hij op zijn binnenplaats werd meegenomen door militairen die er aanwezig waren (zie het verhoorverslag van 3 april 2013, p. 18, 19).

Hij heeft evenmin trachten te achterhalen wat er effectief met deze klant gebeurd was, noch of deze betrokken was bij de rebellen (zie het verhoorverslag, p. 19); verzoeker heeft ook niet opgezocht of er bericht werd over wat er met de klant van de Levandovskayastraat gebeurd zou kunnen zijn (zie het verhoorverslag, p. 3, 8, 13-14, 20).

Daarnaast wist verzoeker niet door welke agenten van welke specifieke dienst hij op 20 november 2012 werd aangehouden; hij heeft niet trachten te weten te komen welke dienst op de basis nabij de oude luchthaven in Grorny gevestigd was (zie het verhoorverslag, p. 11, 20, 21).

Verzoeker heeft evenmin trachten te achterhalen of de twee groothandelaars in de Kadyrovstraat, effectief werden aangehouden en wat er precies met hen gebeurd is; hij verklaarde niet te hebben opgezocht of er ook berichtgeving bestaat waarin die twee groothandelaars met name genoemd worden (zie het verhoorverslag, p. 16).

Verzoeker wist verder niet door wie deze twee groothandelaars aangehouden zijn geweest, waar ze vastgehouden werden, noch of ze na hun aanhouding strafrechtelijk werden vervolgd, noch heeft hij zich hierover geïnformeerd (zie verhoorverslag, p. 16,17).

De Raad wijst erop dat van verzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat *“blijkt dat verzoeker wel degelijk probeerde informatie te verzamelen over wat er precies met zijn handelscontacten gebeurd was”* en dat hij pogingen ondernam om informatie te verkrijgen via de groothandelaars -wat mislukte gezien de zaak gesloten bleef-, stelt de Raad echter vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor echter verklaarde dat hij geen pogingen heeft ondernomen om zich te informeren over zijn klant van de Levandovskayastraat 50, de plaats waar hij op 20 november 2012 werd aangehouden en over de twee groothandelaars van de Kadyrovstraat (zie het verhoorverslag, p. 11, 16,17, 19, 21).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij ondergedoken leefde en hierdoor dus geen rondvraag kon verrichtten, dat hij er alles aan diende te doen om te verhinderen dat hij ontdekt zou worden en dat, zelfs indien hij pogingen zou ondernomen hebben om de specifieke informatie in te winnen, *“dit toch quasi zeker zonder resultaat zou zijn geweest gelet op het georganiseerd karakter van de belagers”*, ziet de Raad niet in hoe verzoeker dit kan verzoenen met zijn beweringen dat hij *“wel degelijk probeerde informatie te verzamelen”*.

Bovendien wijst de Raad op het feit dat verzoeker na zijn aankomst in België, er wel in slaagde enkele internetartikelen te vinden waarvan hij verklaarde dat de inhoud van deze artikelen verband hielden met zijn problemen.

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat hij *“wel degelijk de nodige interesse vertoonde teneinde informatie in te winnen in de algemene zin van het woord zonder zich hierbij te concentreren op wie zijn belagers waren of wat er met de bewuste klanten uit de Levandovskayastraat is gebeurd”* overtuigt de Raad niet, gezien het essentiële elementen van zijn asielrelaas betreft, namelijk de identiteit van zijn vervolgers en de klanten, elementen die aan de oorzaak lagen van verzoekers problemen.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen zijn voorgehouden vrees.

De Raad stelt bovendien enkele tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoeker.

Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nooit een naam kreeg van de klanten uit de Levandovskayastraat, bij wie hij de goederen diende te leveren, maar enkel een adres (zie verklaring, vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op 3 april 2013 "vragenlijst" dat deze klant zich bij de eerste levering had voorgesteld als 'S.' en het leveringsbewijs aftekende met zijn volledige naam (zie het verhoorverslag, p. 19).

Aangaande zijn aanhouding en vasthouding van 20 november 2012 verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tijdens zijn vasthouding werd ondervraagd over de klant waar hij de goederen had geleverd, omdat die klant een rebel bleek te zijn (zie "vragenlijst", vraag 3.5).

Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat hij bij zijn aanhouding ervan beschuldigd werd hulp te hebben geboden aan rebellen door hen voedingsmiddelen en medicatie te leveren, maar dat hem niet werd gezegd waarom ze hem hiervan verdachten en dat hij niet werd ondervraagd over de klant van de Levandovskayastraat 50 (zie het verhoorverslag, p. 11, 12, 21).

De Raad is van mening dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Verzoekers tegenstrijdige verklaringen doen ook afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker ook geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat hij effectief als zelfstandige koerier van voedingsmiddelen heeft gewerkt, hoewel hij beweerde dat hij als zelfstandig koerier van goederen werkte van 2008 tot aan zijn aanhouding op 20 november 2012 (zie het verhoorverslag, p. 5-6) en verklaarde allerlei gegevens van zijn klanten, bestellingen en leveringen bij te houden en in de stad advertenties te verspreiden van zijn diensten via dewelke zijn klanten bij hem terecht kwamen (zie het verhoorverslag, p. 6). Verzoeker legde evenmin enig begin van bewijs voor van de registratie van zijn bestelwagen op zijn naam (zie het verhoorverslag, p. 6, 18).

De "*diverse verklaringen*" die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, waaruit volgens hem "*wel degelijk blijkt dat hij als handelaar-koerier aan het werk was*" vertonen een duidelijk gesolliciteerd karakter en hebben dehalve geen bewijswaarde.

Het feit dat verzoeker geen enkel overtuigend stuk bewijs bijbreng om zijn professionele activiteiten te bewijzen, zet zijn hele relaas op de helling, precies omdat de activiteiten uitgeoefend als zelfstandige koerier van voedingsmiddelen, leidden tot de beschuldiging van bevoorrading van rebellen (zie het verhoorverslag, p. 12, 13, 19).

Het blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal een ongedateerd internetartikel voorlegde waarin vermeld wordt dat een zelfstandige ondernemer, afkomstig uit de regio Shali, op 24 november 2012 werd aangehouden omdat hij de rebellen bevoorraadde en dat een inwoner van de regio Urus-Martan en een inwoner van de regio Sunzhenskiy, voor een gelijkaardig misdrijf werden aangehouden. Verzoeker verklaarde daarentegen dat in dit artikel vermeld wordt dat twee zelfstandige ondernemers afkomstig uit de regio's Shali en Urus-Martan, op 24 november 20102 werden aangehouden omdat ze de rebellen bevoorraadden en dat hij vermoedt dat deze twee personen, de handelaars zijn van de Kadyrovstraat, waar hij de bestelde goederen ophaalde, en dat men bij hen terecht kwam via de documenten van bestellingen en leveringen die zich in zijn bestelwagen bevonden (zie het verhoorverslag, p. 13, 16).

De Raad stelt vast dat uit dit artikel echter niet kan worden opgemaakt wie de betreffende personen die aangehouden werden zijn, daar de namen van deze personen in het artikel niet vermeld worden, noch wordt ergens vermeld dat één van de betreffende personen een zaak zou hebben gehad in Grozny.

Verzoeker legt op het Commissariaat-generaal nog een internetartikel van 15 maart 2013 voor, waarin vermeld wordt dat Sh.G. -een vaste klant van verzoeker die hij kende bij de naam 'S.G.' en die hij herkende op een foto op de website 'Kavkazcenter'-, evenals een CD-rom van een beeldfragment waarin een gesprek getoond wordt van president R. Kadyrov met twintig medeplichtigen die de rebellengroep van de broers Ga. hebben geholpen, onder wie S.G. (zie het verhoorverslag, p. 8, 13), die

enkele dagen voordien werd aangehouden, samen met een hele groep anderen, omdat hij rebellen van voedsel voorzag, en overleden is ten gevolge van wrede folteringen.

Verzoeker vermoedt ook hier dat de agenten die hem hadden aangehouden op 20 november 2012, zijn boekje met leveringsbewijzen en gegevens van bestellingen en klanten, in zijn bestelwagen hadden gevonden, waardoor ze bij zijn klant S.G. terecht zijn gekomen, waarna ze hem hebben aangehouden (zie het verhoorverslag, p. 14).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij bij zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 februari 2013 zijn relaas vertelde en dat hij nadien een aantal documenten voorlegde -daterend van na 12 februari 2013- waarin sprake is van een arrestatie van een aantal handelaars, waarvan verzoeker één klant herkende, en die aldus *“die een duidelijke link hebben het verhaal van verzoeker”*, antwoordt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat deze persoon effectief een vaste klant van hem was, noch dat de door hem verklaarde problemen enig verband houden met S.G.’s aanhouding en de beschuldigingen lastens hem.

Ook het internetartikel van een opinieschrift van Boris Nemtsov over Poetin’s beleid in Tsjetsjenië levert geen bewijswaarde van de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten.

Verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar het rapport van 16 juli 2012 in het administratief dossier inzake de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, en zijn stelling *“dat dergelijke beschrijven quasi letterlijk overeenkomen met het verhaal van verzoeker zodat dan ook niet aan de waarachtigheid van zijn verhaal kan getwijfeld worden”*, doet geen afbreuk aan het bovenstaande.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 16 juli 2012 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE